

Ahoj, ahoj! A máme za sebou ďalší pekný výlet s kamarátmi z Prešovského vysokohorského klubu. Tak málo vystihoval honosný názov spolku, ale bol tak veľmi užitočný a príjemný.

Začalo to drsne. Majku som zobudila o pol štvrtej nevediac o tom, že sa čas nášho odchodu z Košíc do Prešova presunul na 5.54, Prešovčanku Valiku som vytiahla z postele v trochu milosrdnejšom čase: o pol šiestej. Obe si sa zhodli na tom, že si v prvej chvíli nevedeli spomenúť, kedyže si prestavili signál zvonenia budíka na inú melódiu... A tak sme s Majkou a s Valikou v jej Volkswagene vyrazili do Smokovca. Cestou sme mali trochu hmlu, ale aj dosť času baviť sa o autách. Valika má prehľad, to sa musí uznať. Majka nebola touto témou príliš nadšená, ale prežila.

No a potom sme zabrzdili pred Petrom Kalenským na neplatenom parkovisku v Starom Smokovci za Tatranskou Kolibou. Počasie sa zdalo byť príliš zamračené, ale Peťo nás uistil, že pár sto metrov nad nami svieti slniečko. A tak aj bolo.

Na Zamkovského chate sme našli štvormesačného skialpinistu s mamkou, ktorý používal ocka ako držiak pre svoje nosítka. Bolo to milé, ale iste aj dosť riskantné. Nevie, kam sa až táto výprava dostala, ale na Téryho chate sme ich už nevideli. O chvíľu tam dorazil aj Roman, ktorý nám s Majkou na zimnom kurze vysokohorskej turistiky na Brnči pomáhal kopať záhrab, boli s kamošmi tiež na lyžiach. Oni, skialpinisti, sa lúčili so sezónou. Bol to ich posledný deň. Stretli sme sa s nimi aj cestou, asi sa im nešlapalo veľmi dobre, a aj hore na Téryho chate. Zistili sme, že zvyk oblievačky, pred ktorou utekáme, ešte nevymrel. Roman nás pre nedostatok vody obľial rozpusteným snehom, ktorý pracne roztápal v rukách, šibač Richard chcel od nás, aby sme mu uviazali na korbáč stužku. Keďže sme žiadnu nemali, Majka mu chcela dať popruh z ruksaku, no nevzal si ho. Nechcel ani prusíky. Na Téryho chate veľkonočné zvyky pokračovali. Richard zo skupiny skialpinistov šibal všetky prichádzajúce ženy a svoju výslužku im aj ponúkal ako bolestné. Neúnavne si pýtal stužku, ale tú myslím nedostal. Nabudúce si na veľkonočný pondelok nejakú pribalíme.

Začalo sa zaťahovať, ale pršanie a krúpy sme cestou dole zažili až po Zamkovského chate, kde sme sa chvíľu zdržali a sušili mokré zadky z rýchleho zostupu a zo šmýkania sa na hangu. Peťo Kalenský nás vyšibal lanom, aby sa nepovedalo, že nedodržiava tradície. (Obľial nás aj dážd', ale to sa asi neráta.) Na chate som ešte pozdravila kámošku Janku – chatárku, a zjedli sme Majkinu narodeninovú čokoládu. Pod chatou sme stretli Jankinho ocka, veľmi milo nás v rámci veľkonočných zvykov počastoval bylinnou pálenkou a domácim mäsovým výrobkom. Peťo od neho dostal zaujímavú úlohu: všetky tri nás má vydať. Uvidíme, ako sa jej ujme.

K autám sme došli v pohode, už nás tam čakali Peťova Daniela a Ema. No super.

Veľmi sa nám tento pohodový výlet páčil, skonštatovali sme cestou späť v našom aute. Valika nás odviezla až do Košíc. Tešíme sa, že máme takých priateľov. Katka Micka